

BOG

SELV HVIS ALT FORSVINDER (/BOEGER/SELV-HVIS-ALT-FORSVINDER)

Af Jens Liljestrand (/forfattere/jens-liljestrand) (2022)

Log ind (/user/login?destination=/boeger/selv-hvis-alt-forsvinder) for at anmelde

Jens Liljestrands fremragende debut bringer klimakrisen ind i vores virkelighed. Det er udmattende og bestemt ikke opløftende.

TAGS:

KLIMA (/TAXONOMY/TERM/11923) KLIMAKATASTROFER (/TAXONOMY/TERM/12723)
KLIMÆNDRINGER (/TAXONOMY/TERM/25667) KLIMAKRISE (/TAXONOMY/TERM/30543)

ANMELDELSE

30 maj,22

(/users/anne-kathrine-vindvad-kristensen)

Af Anne Kathrine Vindvad Laursen (/users/anne-kathrine-vindvad-kristensen)

Jens Liljestrands fremragende debut bringer klimakrisen ind i vores virkelighed. Det er udmattende og bestemt ikke opløftende.

Sverige står i flammer, mennesker bliver kyniske og fokuserede på at bevare deres egne privilegier. Det totale samfundskollaps er hele tiden nærværende i Jens Liljestrands roman om det trygge velfærdssamfundssammenbrud.

I fire dele følger vi forskellige fortællere: Den snarligt midaldrende, nybagte tredjegangs far Didrik, der arbejder på bureau og er enormt klima og imagebevidst, Influenceren Melissa/Milica, der vil flygte fra sin opvækst i det fattige indvandrer-Sverige og lever et fake liv i en lånt jetset tilværelse, Rigmandssønnen Andre på 19, som søger anerkendelse ved sin fraværende afdankede tennisstjerne-far og springer ud som mislykket fanatisk klima-aktivist og Didriks 14-årige datter Vilja, der gennem sit teenageopgør med forældrene og en generation, hun ikke kan spejle sig i, viser sig som den mest handlekraftige i romanen og på sær vis sætter alle de voksne og ansvarlige omkring sig på plads.

Ansvarlighed, eller mangel på samme, er et gennemgående tema i romanen. Didrik og hans kone er overdrevent bevidste om deres ansvar i forbindelse med den klimakrise, som får skovene i det nordlige Sverige til brænde som et kæmpe udslettende uhyre. Men de svigter deres ansvar igen og igen. Som da de lover deres 10-årige søn at de aldrig vil gå fra ham, for minutter senere at smide ham ind på bagsædet af en ukendt bil med en anden familie, der flygter gennem de brændende skove. Herefter står de selv tilbage midt i kaosset uden en plan, men med en sigende (og genkendelig ift. til temaet) reaktion: henholdsvis at gå i panik og overreagere eller blive apatiske og synke hen i mismod.

Deres datter er en anden generation – hun GØR noget, og på trods af ulykkelig teenagekærlighed og fraværet af forældre, der kan vise hende vejen, er hun romanens empatiske helt, der sætter de voksnes besiddetrang og mig-først-mentalitet i perspektiv.

Liljestrand har skrevet en utroligt medrivende roman med høj puls, overraskende plottvists og et smukt sprog med sætninger som: *"...det er savnet, det er fremmedheden, rådvildheden, overgrebet i at være tvunget*

til at vokse op i en tid, hvor kriserne bare afløser hinanden, og hvor vi på en eller anden mærkelig måde må vænne os til tabte drømme og mistet håb og mistet fremtid, et mareridt der aldrig slutter, et liv der aldrig begynder...”

Det virker stærkt i læsningen, og der er ikke mange sider, hvor man ikke bliver konfronteret med alt, hvad der er galt med vores tid: Klimaændringsforægttere, kapitalistisk havetrang, sociale mediers fodring af narcissismen, misbrug af ressourcer og kroppe, metoo, tab af empati for dem, der har mindre end os selv. Men det er også udmattende, og skaber en følelse af at have brug for en pause. Meget lig følelsen fra den virkelige verden, hvor det kan være tillokkende at flygte fra realiteterne med en kop hundedyr cafe latte. Hvilket flere karakterer i 'Selv hvis alt forsvinder' gør igen og igen.

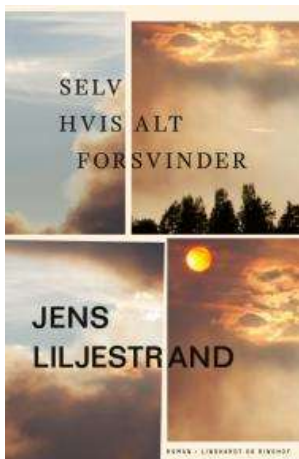
Jens Liljestrand har nærmest villet rumme det hele i en roman på lige godt 500 sider; på en måde lykkes det, men det virker også næsten kunstigt. Kan én roman virkelig italesætte alle nutidens problemstillinger? Der er ingen tvivl om at 'Selv hvis alt forsvinder' sætter gang i en hel masse refleksioner og er et solidt litterært indspark i en debat, vi bør have om, hvad i alverden vi skal stille op. Efter efter læsning har man det dog lidt som Andre, mens han står og kigger på californiske skovbrænde, der er i gang med at æde San Francisco: *“...jo ældre jeg bliver, desto bedre forstår jeg, hvordan helvede er en trøstende myte om retfærdighed, for der kommer jo ingen straf, ingen opgørelse, dommedag er menneskehedens kollektive livsløgn, for tiden forsætter bare, selv hvis alt forsvinder.”*

Så sætter apatien ind. Og hvad i alverden skal man så gøre med DEN følelse, når nu man i virkeligheden allerhelst bare gerne vil flyve på ferie til Thailand? 'Selv hvis alt forsvinder' giver ikke nogen svar – for som det gentages og gentages gennem romanen, så er der ikke nogen afslutning – der er kun virkeligheden. Som Vilja tænker mod slutningen af romanen: *“...hvis I siger, at det her lyder usandsynligt, vil jeg bede jer om at kigge ud af jeres vinduer og beskrive det, I ser.”*

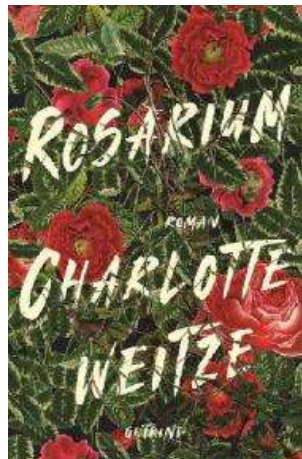
BOGDETALJER

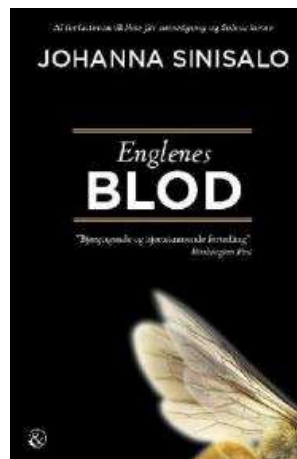
Klima og miljø i litteraturen

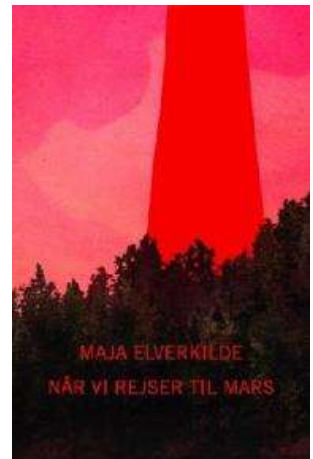
(/boeger/selv-hvis-alt-forsvinder)
SELV HVIS ALT FORSVINDER (/BOEGER/SELV-HVIS-ALT-FORSVINDER)
Af Jens Liljestrand

(/boeger/rosarium-roman)
ROSARIUM (/BOEGER/ROSARIUM-ROMAN)
Af Charlotte Weitz

(/boeger/englenes-blod)
ENGENES BLOD (/BOEGER/ENGENES-BLOD)
Af Johanna Sinisalo

(/boeger/naar-vi-rejser-til-mars-roman)
NÅR VI REJSER TIL MARS (/BOEGER/NAAR-VI-REJSER-TIL-MARS-ROMAN)
Af Maja Elverkilde

VIS ANDRE BOGLISTER →

VIS HELE LISTEN →